

Отдето помина, — а той мина на всякжде, — по дирята си остави нови ламтения, повдигнати вжпроси, разбудени жажди. Известността му бързо порастна, влезна в хижата, развълнува градовете, изпжлни планините. Словото му будеше човеците, името му будеше населенията.

Той често беше груб, не гжделичкаше никого, защото проповядваше една длжност, а не едно учение.

Недостатжка на знанията му се изкупуваше с напредничавостта на понятията му. Огорчен веднаж от дивотията и суеверието на някои селяни, той им казал гневно: „вие ще станете хора, само когато проядете месо в сряда и петжк!“

Попитаха го един пжт селяните от софийско, дето той нареждаше тряскаво комитети:

— Бай Василе, когато се освободи Бжлгария, кого ще си турим цар?

— Ако се бием с турците само за цар, то сме глупци. И сега си имаме султан. *Нам трябва не господар, а свобода и човешко равенство*, отговори Левски натжртено.

— Ами ти каква служба ще земеш тогава?... Зер, пада ти се най-пжрвата служба.

Никаква. Ще ида у други поробени народи да се боря против техните царе.

И той говореше искрено.

Дякона беше безстрашлив до явно рискуване на живота си. Всекичасните опасности, в които няколко години се намираше, бяха му станали като